

(המשך מעמוד 7)

מקסיקאי וילדה לבנונית שבאו לחיות כאן חיים חופשיים" מחיאות כפיים סר ערות. אלה מזמינים את "הסנטור שלנו" (הסנטור המקומי) הווכח בעוד תשר את. הוא מזמין את קיטי. שוב תשואות. ג'ון, פול, אלן ואני מקטרים על התום. לקיטי יש כאכזבן מארתות הערב בערב הקודם. בכל זאת, על הבימה, היא מוכיחה מהו כוהן צדק. שוב אותו הנאום מהבוקר: אנחנו החלום האמריקאי... הוריו של מייקל, שהגיעו לאמריקה לפני...

מחיאות הכפיים נשמעות אחרי אותם הפסוקים שקצרו הצלחה בבוקר: ואנחנו ננצח בנוכמבר" תשואות סוחפות. ג'ון קלר נראה מרוצה מיצירתו, מתייעץ איתי היכן לשפץ את הנאום. מקללים את החכם בפעם המיידית כמה ונוסעים לכפר לילדים מוכים. בדרך מתלונן פול על כך שהיו בכיכר כמה שמרנים, המתנגדים למדיניותו של דוקאקיס לאפשר לנשים לבצע הפלות על פי בחירתן. הם רוצים להחזיר את הנשים לימי הביניים, הוא מתרגז, אני יודע שלא שמו לב אליהם,

היא עונה: אתם יודעים שבעלי, המושל, עדיין הולך למכולת? איך זה? מחיאות כפיים מתרישות ואזניים. אחר כך היא מטיפה נגד שימוש בסמים ומאזכרת את ניסיונה. אחר כך פול, הפרפקציוניסט, מתעצבן. היא צריכה להרגיש שהיא היתה מכורה לכדוריהרזייה. עוד יחשבו שהיא לקחה הירואין?

שבים למטוס וטסים 20 דקות לאורלנדו. שוב — מזון בריאות, הרבה בריאות: גבינות ופירות. מגיעים לאורלנדו, שם ממתינים לנו עם שלטים ומצלמות. שירו של ניל דאיימונד מושמע. בוני אומרת לי: כל פעם שהשיר הזה מושמע, אני מתחילה להבין שהעסק צריני, שאנחנו בדרך לבית הלבן?

קיטי יורדת מהמטוס לצלילי השיר. מחוקיקי השלטים מריעים לה. כתבים מקומיים דוחפים מקרופונים: מה חושב בעלך על יומתו של הוומר (ג'סי) ג'קסון לתווך בעניין בנייה רובה? קיטי מודיעה שמייקל דוקאקיס שולל יומתו את. פול — דובר חריף, בעל חושים חדים — מריח שמישפט זה יעורר

ילדים מקומי. קיטי, בשימלה כחולה, ישרה, עם פסים בשחור-לבן התואמים לנעלי-עקב שחורות, מוכיחה שאמריקה הפסידה שחקנית גדולה. על פי התוכנית, המדורקת, אמר רים היו הילדים ללמד אותה לרקוד ולשיר על "קשת בענן". בחום הוועותי של טמפה, ניתן היה רק להיועץ ולצחוק. קיטי סוטה מתוכנית ושואלת את הצוות: יש לי דקדושתיים? כן? או בואו, בואו אלי."

הילדים נאספים מסביבה. קיטי משורחת אתם. המצלמות מתקפות. לפי תע היא שואלת: אתם לימרתם אותי שיר, רוצים שגם אני אלמד אתכם שיר? טוב, אין לי קול מיידע... קיטי פותחת בשיר על תנין ומלווה אותו בתנועות ידיים. הילדים מחרים אחריה. הצלמים משתוללים. אנשי צוותה מופתעים.

"היא היתה טובה!" הם מחלקים לה מחמאות אחרי כן, היא היתה ממש טובה! קצת אילתור, הם נוכחים, מעבר לבימוי המרוויק, אינו מויק כלל וכלל במיקרה של קיטי דוקאקיס. העיתונאים והצלמים המקומיים מתבקשים להתפזר. אנחנו מלווים את קיטי לראיון לטלוויזיה מקומית, שוב,

קיטי עם דפנה ברק ונורבאצ'וב הוא פונה מרחק.

הדים. צריך לבדוק אם מייקל כבר התבטא בנושא זה, הוא אומר. הצגתה של קיטי אכן זוכה בכור תרות הראשיות. למחרת בבוקר, היא צריכה להבהיר: "החסידי שלוש מילים ממה שמרת..."

שיר על תנין

מגיעים למלון אומי באורלנדו, שם מתראיינת קיטי כשדור חי לרשתות הטלוויזיה המקומיות. בני תיים אנחנו אוכלים, מפטטים, שוב אוכלים, מעולים לא אכלתי כפי שאכלתי ביומים, בחברתה של קיטי. קיטי אובדת לאכול, מסבירים אנשי-צוותה.

כבר 15 דקות שלמות שלא אכלי נון" מכריז מדי פעם מישו. נוסעים לטמפה, למלון היאט. בערב הולכת קיטי, עם חבורת הרעבים, לאכול הפעם מגוונת הארוחה: רקדנית-פלמנקו ורקדת. היום השישי מתחיל אצל קיטי ב-6.30. בשעה שאני ישנה, קיטי כבר צועדת את צעדתי-הבוקר שלה, בלוויית איש-ביטחון. 8.30 — השיירה נוסעת למעון

אבל לי הם הפריעו בטח צילמו אותם לטלוויזיה, ואני פרפקציוניסט!"

הוא הולך למכולת

בפרייהילדים קיטי היא במיטבה: לראשונה היא סוטה מהנאום המסורתי. היא מסיירת עם כמה ילדים בחדרים. החורים נקיים. מצוחצחים ומסודרים באורח צורם. המיטות עמר סות בדובונים ובובות, כאילו לכסות על מה שהילדים האלה סבלו בעבר. בכל ביתן יש שלט: "ברוכים הבאים לביתנו!"

מתחת למיכנסיים הקצרים, ניתן להבחין בתכורות אצל חלק מהילדים. קיטי מספרת להם על חשיבותה של חברות: אתם נוניס עכשיו חבריות לכל החיים. לי יש חברה מגיל 13, ואני גאה להציג אותה לפניכם. היא מציגה את וילמה, הילדים מריעים. קיטי רוצה שישאלו אותה שאלות. דממה. נו, אינכם רוצים לדעת שוב דבר עלי ועל בעליי? מרוע אינך נוסעת בלימוזינה? לא מאחרת השא"ר לה להגיע. אחרי שהכל נרגעים מהצחקוקים,

וממשיכים להתייעץ, לארגן, לשפץ. המיקצוענות מרשימה.

אנשי-ביטחון בברכה

בצהריים אנחנו מגיעים למיטת ערה המרוברת. זהו מקום מאוד IN בטמפה. ראשי-העיר — אשה: צעירה: אפילו די נאה! — מגיעה במכוניתה של קיטי. שוב — עשרות צלמים, עיתונאים, אנשי-ביטחון. קיטי עצרת ליד פסל מרשים של רונלד רגן, קאריקטורי כמובן. היא מתפעלת.

עשיתי גם ג'סי (ג'קסון)? מכריז בגאווה היוצר, אחרי שקיטי חולפת. המיסעדה צפופה להחריד. ראשי העיר מציגה את "הגברת הראשונה הבאה". קיטי, נראה, התרגלה לתואר הטרי הזה מאז הוועידה באטלנטה. זה מתיישב עליה יותר ויותר במשך המסע.

שוב — תשואות, צילומים, דחיפות. קיטי נואמת: "דיברתי עם בעלי בטלפון הלילה..." תשואות סוחפות. היא מודה לבעליה-המיסעדה, מנסה לבטא את שמותיהם וכמובן קצת מסתבכת. ג'ון, לצידו, מחייך בחוסר-אונים. אנחנו ננצח בנוכמבר" והיא יורדת מדוכן-הגאומים.

כולם דוחפים את כולם, כולם מראיינים את כולם. שוב מנסים לראיין אותי, עד שאחד מאנשי-הביטחון חש לעזותי. מראיינים מקומיים מאושרים. שבים, כשיירה מלכותית למלון. קיטי עורכת עוד כמה ראיונות מקומיים. פול מתעניין מיהו הכתב: "אה, חבר של משהו בטח..."

כן, עונים לו. הוא מתעניין מהו העיתון — בטח שמרני... הוא מביע חשש. כן, עונים לו.

אז לא כדאי שהיא תדבר על תנאים סוציאליים והקטנת-פערים... לא, עונים לו, היא צריכה לאמר, בכל מישפט שני, אנחנו צריכים אמר ריקה חזקה!

מצד שני, מרגיע אותו אלן, טוב שהיא מתראיינת לעיתון הזה. זה מראה שאיננו מפחדים מכלום. אנחנו מתראיינים גם אצל מי שנגדנו. מפני שאנחנו חזקים... עונה פול, לפירציה-הצחק של כולם. סדר-היום, המתקצב על פי דקות, מלחיץ. כולם צריכים להיות בהישג-יד בכל דקה ודקה. אני בורחת על נפשי לבריכה של המלון, בודקת את השטח: שני גברים מפקרים את גופותיהם לשמש החזקה בטמפה. אין זכר לאנשי דוקאקיס. אני צוללת בשימחה למים. קיטי, פול, אלן, ג'ון ושתי מתרחקים. "היי" אני שומעת צהלה. אני מוציאה את הראש מהמים — שני המשתופים גוחנים מעלי בשימחה: "אמרנו לנו לשים עין עליך..." אומרים לי שניים מאנשי-הביטחון של קיטי.

איפה היית 20 דקות? שואל אותי פול, חפשת אותך בחדר. היא (קיטי) רצתה לשוחח איתך בדיוק עכשיו!"

זעה ואיפור

אחרי-הצהריים אנחנו עושים דרכנו לביתו של ויליאם מקב' ריי, תומך נלהב בדוקאקיס. מקבריד זכה בכבוד, מפני שגייס סכומי-כסף ניכרים עבור דוקאקיס. מיוזג-האוויר בבית אינו עובד. כל הגברות האלגנטיות מויעות, האיפור נזול על פניהן. כולם מחפשים פינה קרה יותר.

אני מגיעה לשם במכוניתה של קיטי. היא לבושה בתצאת שחורה, חולצת כורדו ובתחבושת האלטיים, לצווארה (במכונית). בבית של מקב' ריי היא מכריזה: "דיברתי עם מייקל בטלפון, מחיאות-כפיים, הוא שולח לכם את אהבתו..." מחיאות-כפיים מתחזקות, ו...ואנחנו ננצח בנוכמבר, וכינואר (תאריך חילופי הנשיאים) אני מקווה להזמין אתכם להגיגה" כפיים נוספות-זיעה מחאות לה. קיטי עולה להתאפר לקראת ראיון נוסף לטלוויזיה המקומית. אני מימיה ידיים, שובקת. קיטי ממשיכה במסעה המפרך לבית הלבן.

(המשך מעמוד 41)

מהר"ר אלסנר להגיב, עד לאחר שיתקבלו תוצאות ועדת-הבריקה שמינה מנכ"ל משרד-הבריאות. הר"ר בוקובסקי אומר על הר"ר אלסנר שהוא מכיר אותו כרופא מסור, מהימן ובעל ידע שאין עליו עוררין. הוא יודע מה זה פרנוול ומה זה פיריון. ישנן לעיתים תגובות בלתי-רצויות לתרופה."

פעילה פוליטית

אחד האנשים שעזמו עברה ריני בבית-החולים אברונאל היה הפיסיולוג אבי ריניצקי. הכרתו אותה שכנאתו לעבוד במחלקת-הנוער. ריני היתה הפסיכולוגית של המחלקה. בהתחלה הרגשתי כרידת נוראה, וריני היתה זו שהוציאה אותי ממנה. היתה לנו שפה משותפת, הן מבחינה מיקצועית, הן מבחינה אישית. יתכן שגם המוצא המשותף של שנינו קירב אותנו זה לזה.

היא היתה מאוד מעורבת במה שקורה למטופלים שלה, היתה אשה לוחמת, לקחה הכל באופן אישי. היא היתה אשה רגישה, עדינה ומצולבת. אחרי שנישאה, היה בה רצון חזק להכניא עוד ילד לעולם. אז כבר לא עבדנו ביחד, אבל שמרנו על קשר די הדוק."

לפני שנתיים היא התחילה לעבוד במכון דורווח בתל-אביב. רני שור עברה עימה: שתינו סגורות, כל אחת ברכה. היא היתה מאוד מסקרנת, היתה אדם עם עומק, לא דברים שעל פני השטח. התעניינה בהרבה דברים, וזה היה חלק מהיפוי בה. כל הדברים אצלה היו ממוררים."

חבריה מספרים על רגישותה, מסירותה למטופלים שלה, היותם חלק ממנה. בכתב-העת ש'חוח ממרס 1988 פורסם מאמר של ריני, העוסק בניי-קורת על סיפורו של ישראל אוריבך — ילדים שאינם רוצים לחיות. הספר רן בתופעת-התאבדות אצל ילדים. כי פסיקה האחרונה במאמרה כתבה: "אם לחזור מספרות-הילדים שעל גבול הדימומים אל סיפורו הבהיר של אוריבך, ברצוני לסיים בהכרת-תודה על כך שנמנע מהמושגים. אובדנות', מעשים אובדניים וכו'. מושגים אלה מלבישים אותנו מייד בחלוק לבן, ותוקעים בירינו מוט ארוך, שבאמצעותו אנו ממששים את אברי הייצור המרוחק והור."

בשפות אחרות אין הזדקקות למילה מיקצועית נפרדת מוז המצויה בשפת יוסיים. הדיבור על התאבדות וניסיון-התאבדות הוא ברור יותר ופחות יומרני. הוא משאיר את הנושא בתחום החוויה האנושית הקרובה. כו היתה ריני. היא רצתה לחוות את החוויה האנושית, לא מתנשאת, לא יומרנית.

אחרי שהתחילה האינתיפאדה לא יכולה היתה לשבת עוד בשווייץ-נפש. היא היתה בין הפעילים שחתמו על עצומת הפסיכולוגים והפסיכיאטרים נגד הכיבוש, שבו ראתה סכנה אמיתית לישראלים ולפסטינים. 26 בפברואר אמרה לכתב הניו ג'ורא ניומן: "המעניין הוא שהם מכירים ובטוחים בקיומה של מדינת-ישראל יותר מהישראלים. את זה למדתי לא מההברוות הגלויות שלהם. אם היו חוזרים ומדגישים זאת, הווקא יכלו לעזור בי ספק בכך. זה משהו בצורת המחשבה הכללית, בכך שהם מתייחסים לישראל כמעצמה לכיבושה."

עם רשמים ומסקנות אלה חזרה מסיוור של קבוצת פסיכולוגים, שנסעו כדי ללמוד מקורב את המצב בעזה. פעילותה לא הסתיימה כסיוור אהד ובחתימה על עצומה. היא נרתמה כולה לפעולה, למרות שאז היתה כבר בעיצומם של הטיפולים, ואף חשה ברע. ריני יזמה חוגי-בית, שבהם הייצגה ונכנסה לפעילות בתנועת-המחאה השונה ה-21. היא היתה כלי-כוחה במקום שהיא מינה בו. כך בעבודתה, כך בפעילותה הפוליטית, וכך ברצונה העז להביא ליד לעולם.